12/02/2026

ΑΦΙΕΡΩΜΑ: Ο Άγιος Παΐσιος και οι νέοι Αγιορείτες Άγιοι της Εκκλησίας μας, Παπά – Τύχων και Χατζηγεώργης

/ Επικαιρότητα

Πνευματική χαρά σκόρπισε στην Αθωνική Πολιτεία αλλά και σε όλο τον Ορθόδοξο κόσμο η αναγγελία της αναγραφής στις Αγιολογικές Δέλτους δύο μεγάλων ασκητικών μορφών του αγιορείτικου μοναχισμού, οι οποίοι, από την "έρημο της ησυχίας", πλέον βρίσκονται στις τάξεις των Αγίων της Εκκλησίας μας.

Πρόκειται για τον Παπά – Τύχωνα, τον πνευματικό και τον Γεώργιο Χατζηγεώργη, τον αγιορείτη ασκητή του 19ου αιώνα με καταγωγή από την Καππαδοκία. Δύο ακόμη αγιοκατατάξεις επί των ημερών της Πατριαρχίας του Οικουμενικού Πατριάρχη **κ.κ. Βαρθολομαίου Α'** ο οποίος – στα 35 έτη της Πρωθιεραρχικής του

διακονίας στην Πρωτόθρονη Εκκλησία της Κωνσταντινουπόλεως – έχει ταυτίσει το όνομά του με αγιοκατατάξεις μεγάλων σύγχρονων Αγίων της εποχής μας. Εκτός από το προσωνύμιο του “πράσινου Πατριάρχη” δικαίως λαμβάνει και το προσωνύμιο του “αγιόφιλου Πατριάρχη”.

Οι δύο νέοι Άγιοι της Εκκλησίας μας συνδέονται ωστόσο στενά και με έναν άλλο σύγχρονο Άγιο, τον Παΐσιο τον Αγιορείτη. Ο νέων Όσιος Τύχων υπήρξε πνευματικός του καθοδηγητής κατά τα χρόνια της παραμονής του στη Μονή Σταυρονικήτα. Ο δε Όσιος Γεώργιος Χατζηγεώργης, καταγόταν από την ευλογημένη και αγιοτόκο γη της Καππαδοκίας με τον Άγιο Παΐσιο να εμπνέεται πνευματικά από τα διδάγματα και τον βίο του γεγονός που τον οδήγησε να συγγράψει βιβλίο υπό τον τίτλο «Γέρων Χατζη-Γεώργης ο Αθωνίτης (1809 – 1886)».

ΓΕΡΟΝΤΟΣ ΠΑΪΣΙΟΥ

ΑΓΙΟΡΕΙΤΟΥ

Ο ΓΕΡΩΝ ΧΑΤΖΗ-ΓΕΩΡΓΗΣ Ο ΑΘΩΝΙΤΗΣ

1809 - 1886

Ο Άγιος Παΐσιος για τον Όσιο Γεώργιο Χατζηγεώργη

Ο Άγιος Γεώργιος γεννή-θηκε στην Κερμήρα της Καισάρειας της Καππαδοκίας το 1809. Οι γονείς του ήταν πλούσιοι, όχι μόνον από αρετές, αλλά και από αγαθά του Θεού, με τα οποία βοηθούσαν τους φτωχούς.

Ο Χατζη-Γεώργης είχε πολλή αγάπη για όλους, άδολη. Ήταν πάντοτε ειρηνικός, ανεξίκακος και συγχωρούσε. Είχε μεγάλη καρδιά, γι' αυτό όλα και όλους τους χωρούσε, όπως ήταν. Είχε εξαϋλωθεί κατά κάποιον τρόπο. Ζώντας την αγγε-λική ζωή, έγινε Άγγελος και πέταξε στους ουρανούς, διότι δεν κρατούσε τίποτα, ούτε ψυχικά πάθη ούτε υλικά πράγματα. Όλα τα πετούσε, γι' αυτό και πέταξε ψηλά.

Δυστυχώς όμως, όπως οι περισσότεροι Άγιοι, γνώρισε και διώξεις. Ο Άγιος Παΐσιος γράφει για τις διώξεις του Αγίου Γεωργίου (Χατζη-Γεώργη) του Αγιορείτη στον Άθωνα:

"Την ίδια εποχή είχε πέσει και ένας άλλος πειρασμός μεταξύ Ελλήνων και Ρώσων στην Ι.Μονή Αγίου Παντελεήμονος, διχόνοια μεγάλη. Είχαν καλέσει τον Γέροντα Χατζη-Γεώργη, για να τους συμφιλιώση, και εκείνος πηγαινοερχόταν δυο μήνες και έκανε προσευχή. Μετά είδε σε όραμα την Παναγία να μοιράζη εξ ίσου ευλογίες στους Έλληνες και στους Ρώσους, και κατάλαβε ο Γέροντας από το όραμα αυτό, ότι έπρεπε να μείνουν και οι Έλληνες και οι Ρώσοι στο Μοναστήρι του Αγίου Παντελεήμονος και να έχουν αγάπη.

Οι σκανδαλοποιοί όμως που υπήρχαν στην Μονή του Αγίου Παντελεήμονος και των δυο παρατάξεων, επειδή δεν τους συνέφερε η ειρήνη και η αγάπη, όχι μόνο δεν υπάκουσαν στην συμβουλή του Γέροντα Χατζη-Γεώργη, που ήταν επιθυμία της Παναγίας, αλλά και συμφώνησαν να τον διώξουν από την Μονή, για να συνεχίσουν τις προστριβές τους· όπως και έγινε.

Ο Γέροντας επέστρεψε στην Κερασιά, άλλα και εκεί είχε συνέχεια πόλεμο και από Ρώσους και από Έλληνες. Οι Ρώσοι που ζήλευαν, επειδή πήγαιναν στον Χατζη-Γεώργη, τον Έλληνα, επίσημοι Ρώσοι και τον συμβουλεύονταν, συκοφαντούσαν τον Χατζη-Γεώργη στους Έλληνες ότι είναι φιλορώσος ο Γέροντας.

Ορισμένοι δε καχύποπτοι Έλληνες, επειδή ήταν ερεθισμένη η κατάσταση τότε, τα πίστεψαν, όπως ανέφερα, και διέλυσαν την Αγγελική Αδελφότητα του Χατζη-Γεώργη απ' την Κερασιά. Άφησαν μόνον έναν Ιερομόναχο Μηνά και άλλους τρεις Μονάχους, Έλληνες, τον Γαβριήλ, Βικέντιο και Συμεών στον Άγιο Δημήτριο.

Οι μεγάλοι Πατέρες σκόρπισαν σε διάφορα μέρη του Αγίου Όρους από δυο-δυο και από τρεις-τρεις. Εδώ στην Κουτλουμουνιανή Σκήτη είχαν έρθει τρεις Πατέρες από την Συνοδία του Χατζη-Γεώργη· ο Πατήρ Αβραάμ, ο Πατήρ Ισαάκ και ο Πατήρ Γεώργιος, ο οποίος πήγε στην πατρίδα του, την Ράχωβα της Βορείου Ηπείρου, και έφερε και δυο αδέρφια του κατά σάρκα στην Συνοδία τους, τον Περικλή (Πατέρα Λουκά) και τον Γεράσιμο, και έγιναν Μοναχοί στην Καλύβη τους, στον Άγιο Γεράσιμο.

Αργότερα προστέθηκε και ο Στόγιας Γεράσιμος, ο κοντοχωριανός τους, από το Πληκάτι της Κονίτσης, ο οποίος πολλά μου διηγήθηκε γύρω από την αγία ζωή του Παππού του Χατζη-Γεώργη. Πιο πάνω από τις Καρυές, όπου αρχίζει η Καψάλα, στο Κελλί του Αγίου Γεωργίου «Φανερωμένου», έμεναν άλλοι έξι Χατζή-Γεωργιάτες με Γέροντα τον μεγαλύτερο παραδελφό τους, τον ευλαβέστατο Πατέρα Ευλόγιο.

Επίσης, κοντά στην Μονή Κουτλουμουσίου στο κελλί «Άγιοι Θεόδωροι» ήταν άλλοι δύο.

Ο Γέροντας Χατζη-Γεώργης όμως είχε και την ευθύνη των μικρών. Πήγε στη πρώτη του μετάνοια, στην Ι.Μονή Γρηγορίου, και έκτισε ένα κελλί του Αγίου Στεφάνου, ψηλά στο δάσος, και σύμμασε όλα τα μικρά Καλογέρια της Συνοδίας του, σαν καλός Πατέρας και σαν στοργική μάνα και τα προστάτευε.

Επειδή όμως υπήρχαν πολλοί εργάτες κοσμικοί στο Γρηγοριάτικο δάσος, που ξύλευαν, ο Γέροντας έλεγε στους μικρούς (Μοναχούς), όχι μόνο να μην συζητάνε με κοσμικούς, άλλα και να τους αποφεύγουν. Όταν λοιπόν βρίσκονταν σε διακόνημα στην περιοχή τους και έβλεπαν κοσμικούς, τα μικρά Καλογέρια κρύβονταν στα κλαριά και έλεγαν την ευχή, μέχρι εκείνοι να απομακρυνθούν.

Δυστυχώς όμως, αυτό το εκμεταλλεύτηκαν πάλι ορισμένοι... και ξανά συκοφαντούν τον άγιο Γέροντα στην Μονή Γρηγορίου λέγοντας: «Ο Χατζη-Γεώργης έχει και άλλους πολλούς Μοναχούς κρυμμένους στο βουνό, τους οποίους δεν έχει γραμμένους στη Μονή, και κρύβει τα σχέδια του...». Επόμενο ήταν να μπουν σε λογισμούς οι Γρηγοριάτες και να τον διώξουν από την περιοχή τους. Ο Γέροντας τότε αναγκάστηκε να φιλοξενηθή στον υποτακτικό του Πατέρα Ευλόγιο, στον Άγιο Γεώργιο «Φανερωμένο», και μετά πήρε το Ρώσικο κελλί του Αγίου Στεφάνου στην Καψάλα.

Δεν έπαψαν όμως και από κει, δυστυχώς, να βάζουν σκάνδαλα οι άνθρωποι που τον ζήλευαν και τον φθονούσαν, μέχρι που έπεισαν και την Ιερά Κοινότητα του Αγίου Όρους και υπέγραψαν την εξορία του Χατζη-Γεώργη, να διωχθή δηλαδή από το Άγιον Όρος!

«Η Ιερά Κοινότης διά πράξεως αυτής ληφθείσης τη 27η Οκτωβρίου του 1882 έτους εν τη ΝΒ' συνεδρία αυτής, ίνα παραλίπωμεν τας προγενεστέρας, προέβη τη αιτήσει της Ιεράς Μονής του Ρωσικού εις την έξωσιν του Έλληνος Χατζη-Γεωργίου εκ του Ρωσικού Κελλίου 'Άγιος Στέφανος' ως μη συμμορφουμένου προς τα καθεστώτα του Ιερού ημών τόπου»".

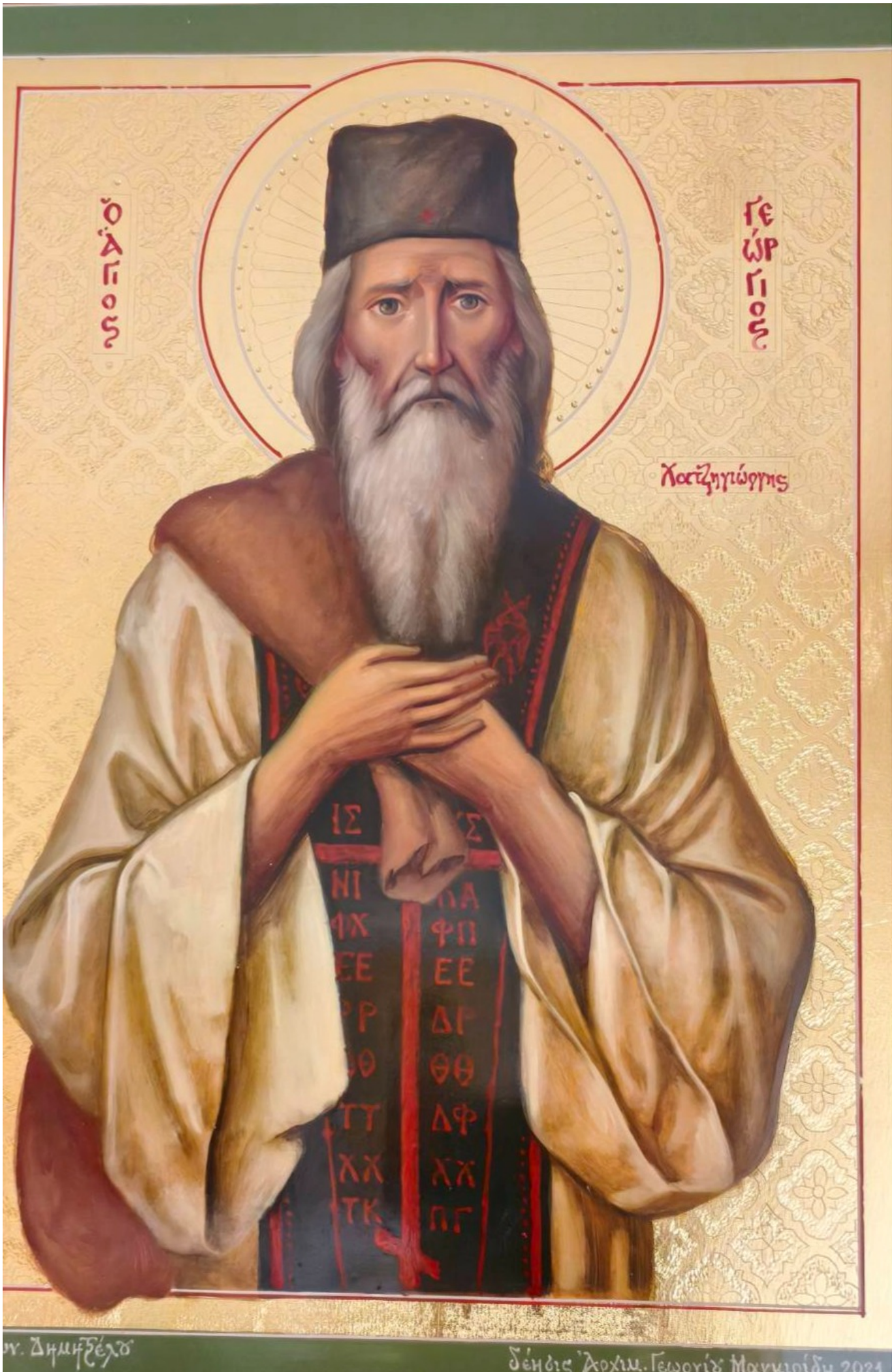
Ὅσιος
Γεώργιος
Λοιζηγιώργης

Όταν λειτουργούσε ο Παπά – Τύχων άνοιγε ο ουρανός

Ο Παπα – Τύχων γεννήθηκε στη Ρωσία, στη Νόβια Μιχαλόσκα το 1884 και τελεύτησε τη ζωή του στο Άγιον Όρος το 1968. Στο Άγιον Όρος, η πρώτη του μετάνοια ήταν το Κελί του Μπουραζέρι, όπου και παρέμεινε πέντε χρόνια. Επειδή σ' αυτό δεν εύρισκε ησυχία από τους πολλούς προσκυνητές Ρώσους, πήρε ευλογία και πήγε στα Καρούλια και εκεί ασκήτεψε δεκαπέντε χρόνια. Όλο το διάστημα στα Καρούλια περνούσε με σκληρούς αγώνες. Φιλότιμα αγωνιζόταν για να γίνει και εσωτερικά Άγγελος και όχι μόνο εξωτερικά με το Αγγελικό Σχήμα.

Μετά από τα Καρούλια ήρθε στην άκρη της Καψάλας (πάνω από την Καλιάγρα), σ' ένα Κελί Σταυρονικητιανό, και γηροκόμησε έναν Γέροντα. Αφού πέθανε το Γεροντάκι, και πήρε την ευχή του, έμεινε μόνος του στην Καλύβη. Από τότε όχι μόνο δεν αμέλησε τους πνευματικούς του αγώνες, αλλά τους αύξησε και επόμενο ήταν να δεχθεί πλούσια την Χάρη του Θεού, αφού αγωνιζόταν φιλότιμα και με πολλή ταπείνωση. Η Θεία Χάρις πια τον φανέρωνε στους ανθρώπους, κι έτρεχαν πολλοί πονεμένοι άνθρωποι, για να τον συμβουλευθούν και να παρηγορηθούν από την πολλή του αγάπη. Άλλοι τον παρακαλούσαν να ιερωθεί, για να βοηθάει πιο θετικά με το Μυστήριο της θείας Εξομολογήσεως, αφού θα έδινε και την άφεση των αμαρτιών. Αυτή την ανάγκη, να βοηθηθούν οι άλλοι, την διεπίστωσε και ο ίδιος και δέχτηκε να χειροτονηθεί.

Ο υποτακτικός του Γέροντος, ο π. Παΐσιος [νυν Όσιος Παΐσιος Αγιορείτης (1924-1994)] διηγήθηκε το εξής: *"Ο παπα-Τύχωνας, όταν λειτουργούσε, δεν ήθελε άλλον μέσα σ' αυτό το εκκλησάκι. Άφηνε τον υποτακτικό του στο διάδρομο πολλές φορές. Η θεία λειτουργία για τον Γέροντα ήταν ένα άνοιγμα του ουρανού. Σαν τον Παύλο ηρπάζετο και σαν τον Άγιο Σπυρίδωνα συναναστρέφετο τους αγγέλους του Κυρίου. Όταν έμπαινε στη θεία Αναφορά και άρχιζε να διαβάζη την ευχή «Μετά τούτων και ημείς των μακαρίων δυνάμεων Δέσποτα Φιλάνθρωπε βοώμεν και λέγομεν Άγιος, Άγιος», ο παπα-Τύχων έβλεπε τα Χερουβείμ και τα Σεραφείμ. «Το περιεχόμενον του μέλλοντος αιώνος» «πλήρες δόξης» αρχίζει από εδώ κάτω, όπως ξέρουμε. Ο παπα-Τύχων «αντεγωνίζετο με τας ουρανίας δυνάμεις εις το ακατάπαυστον άσμα», όπως θα έλεγε ο Αγ. Γρηγόριος ο Παλαμάς. Μέσα σ' αυτή την θεία και ουρανία ατμόσφαιρα επαιρνούσε καμμιά ώρα περίπου, οπότε συνήρχετο από το όραμα, έβλεπε τα κεριά αναμμένα εμπρός τους, το άγιο αντιμήνσιο απλωμένο επάνω στην αγία Τράπεζα και έσπευδε να τελειώση τη θεία λειτουργία. Χαρακτηριστικά έλεγε ο Γέροντας «εγώ λειτουργήσει αρχάγγελος εδώ, Σεραφείμ εκεί, φύλακα Άγγελος πιο εκεί. Πώ, πω, πω, παπα-Τύχωνας λειτουργεί! Όχι παραγυιό, γρήγορα-γρήγορα χερουβικό τελειώσει. Νους πάει αγία Τριάδα»".* [Απόσπασμα από το βιβλίο Χ. Φιλοαθωνίτου, ο «Παπα-Τύχων, Ένα λουλούδι από το περιβόλι της Παναγίας», έκδοση Ι. Μονής Οσίου Δαβίδ Ευβοίας, 1972].

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΕΠΙΣΗΣ:

Στο Αγιολόγιο της Εκκλησίας ο Παπά Τύχων ο Αγιορείτης

Στο Αγιολόγιο της Εκκλησίας ο Χατζηγεώργης ο Αγιορείτης

Φανάρι: Αγιοκατατάξεις Παπά – Τύχωνα και Χατζηγεώργη του Αγιορείτη

Στιγμές από τον Παπά – Τύχωνα στη σειρά “Άγιος Παΐσιος – Από τα Φάρασα στον Ουρανό” (ΒΙΝΤΕΟ)